

RECENSION

Michelle Yeoh i *The Lady*

The Lady

Originaltitel The Lady

Svensk titel The Lady

Regi Luc Besson

Producent Luc Besson, Andy Harries, Virginie Silla
Jean Todt

Manus Rebecca Frayn

Foto Thierry Arbogast

Roller Michelle Yeoh, David Thewlis, Jonathan Raggett, Jonathan Woodhouse, Susan Wooldridge, Benedict Wong m fl

Frankrike, Storbritannien 2011

Längd i tid 2 tim 12 min

Distributör Scanbox Entertainment Sweden AB

De första två leden i Aung San Suu Kyis namn har hon efter sin far, en av de ledande i oppositionen mot det brittiska kolonialväldet i slutet av andra världskriget. Han var premiärminister när han mördades av paramilitära styrkor strax efter Burmas första fria val 1947, och betraktas som skaparen av det självständiga Burma. En folkhjälte alltså. Det är säkert en förklaring till varför militären inte gått lika hårt fram med henne som med andra oppositionella.

Mordet på fadern finns med i början av Luc Bessons film om Aung San Suu Kyi, *The Lady*, men i det stora hela handlar den förvånansvärt lite om politik. Visst, hon trotsar militären genom att vandra mot deras höjda bajonetter, hon håller ett tal för en väldig folkmassa, varpå hon sätts i husarrest strax innan valet 1990, där hennes parti Nationella demokratiska förbundet (NLD) vann en jordskredsseger (varpå valet ogiltigförklarades av militären). Där

förblev hon sedan i femton av de tjuogoett åren innan hon släpptes fri i november 2010.

Men fokus ligger ändå inte på de sociala eller politiska förhållandena i landet utan på henne som person, hennes familj, modern som kämpar mot cancer och dör, hennes engelske man, professor Michael Aris (David Thewlis), som också dör i cancer (1999), de två sönerna. Då och då scener på bekymrade militärer som ryter och väsnas (det är det enda vi får veta om dem, att de är koleriska), men så tillbaka till det privata traumat: Ska den dödssjuka mannen få besöka henne en sista gång eller inte. Det får han inte – men hon kunde få besöka honom. Naturligtvis med baktanken att aldrig släppa in henne i Burma igen.

Michelle Yeoh i huvudrollen är mycket lik originalet, mild, vacker, stolt behärskad, och det är givetvis hennes härkomst som gör att hon – efter drygt 25 år i Indien och sedan England – omedelbart blir en självklar politisk ledare. Men vad är hennes politiska visioner, utom att protestera mot militärstyret? Om detta inte ett ord. Hon vandrar genom hela filmen som rätt mycket en levande gåta. Det händer inget med karaktären, och alltsammans blir ospännande till slut, pedagogiskt bilderboksmässigt. Och slutet vet vi ju, att det åtminstone inte skulle bli blodigt.

När hon 1991 fick Nobelpriset (som tas emot av mannen och sönerna och en av dem håller tacktalet) var hon ändå rätt okänd i väst. Jag hade aldrig hört talas om henne. Sedan dess har hon överösts med priser och utnämningar och blivit hedersmedborgare i Kanada. Inte minst därför hade det varit bra att få veta vad hon står för, inte enbart – i likhet med filmen om Margret Thatcher – skildras som ett offer för omvärldens grymhet och tragedier i familjen. Mindre en politisk person än en kvinna att tycka synd om.

Gunder Andersson

FILMRUTAN